

Llista de premis pintura ràpida

LLISTA DE PREMIS DEL IV CONCURS DE PINTURA RÀPIDA VILA D'ALPICAT

Joan Català Paysan1r. premi Ajuntament d'Alpicat

Berto Martínez Tellso.....2n. premi Ajuntament d'Alpicat

Joan Josep Pérez Garbó3r. premi Ajuntament d'Alpicat

Julià Morancho TomàsAccèssit

Albert Corretgé GatusPremi al millor pintor local de l'Ajuntament d'Alpicat

Ramon Pujolà FontPremi Ceràmiques Palau

Joan Centellas BanquéPremi Medilast

Àngels Gilart Gatus

COL·LABORACIONS

R À D I O
Corbins
107.1 FM

Ràdio Rosselló
107.5 MHz

Pregó de la Festa Major 2002

Començaré llegint-vos unes paraules de Ferran Soldevila extretes del seu llibre *Què cal saber de Catalunya?*:

"L'home, per molt rodamón que pugui haver estat, per molt que li plagui de viure en altres terres, sentirà sempre el goig de retrobar pels seus camins gent de la seva procedència i de la seva parla, i una hora vindrà que la crida de la terra nadiua es farà sentir amb una amorosa vehemència, a la qual ni podrà ni voldrà resistir. Els catalans han posat aquest sentiment en la paraula enyorança, la qual si tan bé l'expressa és perquè tan autènticament la sentim".

I així ho vaig sentir jo quan no fa gaire temps i després de més de quaranta anys, vaig tenir l'ocasió de tornar a fer un recorregut pel tossal Gros amb la companyia de mon cosí, el Ton del Teo. Allí, asseguts a terra i amb la imatge d'Alpicat al davant, vàrem fer un viatge de retorn al passat recordant llocs, fets i persones entranyables de la nostra infantesa i joventut.

Mirant a dreta i esquerra buscàvem llocs avui desapareguts, com el vell camp de futbol, el cementiri vell, les eres dels oncles..., altres que encara hi són, com la bassa Nova, la bassa del Simón, on ens banyàvem a l'estiu..., i altres que estan en fase de reconstrucció, com les escoles velles o la Sala La Unió, on vàrem aprendre a ballar...

I parlant de les eres, qui no recorda durant els mesos d'estiu, l'època del segar i del batre, pujant al diable, ventant la palla..., dos mesos per a recollir quatre sacs de gra! Afortunadament el camp es començava a modernitzar: d'aquella època eren les noves màquines de segar i de batre, com la que tenien a cal Xim i la feina d'un mes es feia en una setmana.

Les fogueres de Sant Joan i Sant Pere a diferents carrers del poble, i una molt especial que els fills de cal Mingot cremaven al tossal de la Corona.

Els jocs al carrer: el buli, els patacons, les xapes, els bolots, la baldufa...

La verema durant el mes de setembre intentant, sense èxit, que ens deixessin pitjar el raïm als trulls situats al carrer Major: cal Negre, ca l'Agustí, cal Cuco, cal Baró, ca l'Annita...

Normalment, a mitjan del mes de setembre, era habitual fer la catxipanda al mas de la Caminera. Recordo amb emoció quan amb el Pepito del Pebre i els nostres pares anàvem a buscar les

alades i a parar les rateres per a caçar moixons: cul roigets, blanquetes, que un cop plomats servien perquè el seu pare cuinés una gustosa catxipanda per a més de vint persones.

Ja entrada la tardor, la collita de les ametlles, del panís i de les olives era motiu d'alguna reunió familiar a ca l'oncle Panxa. A les nits ens trobàvem per a pelar les ametlles, pelar les panotxes i netejar les fulles de les olives que tiràvem pel canyís.

A l'hivern, la matança del porc era una festa familiar i ens reuníem a casa de la padrina Tea amb tots els germans del pare i els cosins per a fer el mondongo.

Recordo amb tendresa l'estimat mossèn Pere i les misses tan entranyables dels diumenges. Quan anàvem a "fer la creu" i registrava en un llibre a tots els que ens confessàvem i combregàvem al menys un cop durant la Quaresma i el fet anecdòtic de posar-se davant de la porta de l'església a les sis del matí a la recerca de la gent que anava a treballar. Les processons de Setmana Santa, els carraus i les matraques per matar jueus el Dijous Sant, el pare nostre del Divendres Sant al matí baixant del calvari, el cant del miserere a la nit i el soroll de les lleteres per anar a buscar aigua beneïda el Dissabte de Glòria. Quan es va jubilar i vivia en una residència de Barcelona, molt a prop d'on treballava, vaig tenir l'ocasió de recordar Alpicat conversant amb ell i molt sovint se'ns escapava alguna llàgrima a tots dos.

Els novicis del col·legi dels jesuïtes de Raimat, el germà Borrell i el germà Caparrós, que ens ensenyaven catecisme el diumenge a la tarda. D'aquella època és la fundació del Club Sao Paulo en el qual participàvem molts joves amb equips de ping-pong i futbol, i la primera sortida que tretze nois vàrem fer sense els pares a un poblet dels Pirineus.

Més tard, l'arribada del Sr. Cava, que va fer possible la creació d'una coral infantil i juvenil i les cantades de caramelles...

Un dels fets més importants de la meua infantesa va ser aprendre a llegir i a escriure a l'escola del Sr. Ibars, el meu pare, on molts de vosaltres, nens i nenes fills de la postguerra, també vàreu aprendre amb ell.

Un cop acabat el batxillerat amb el Sr. Verdú i després d'estudiar dos anys als Maristes, vaig